

HEIDI RICE

*Pasčėlusi
pamerge*

x VESTUVIŲ SEZONAS x

3

Svajonų
ROMANAI

nygute.lt

Heidi Rice

PAŠĖLUSI PAMERGĖ

Trečiasis serijos
„*VESTUVIŲ SEZONAS*“
romanas

Versta iš Heidi Rice, Maid of Dishonor, 2013

© Heidi Rice, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2014

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

ISBN 978-609-406-784-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Prologas

Prieš dešimt metų

Hilbruko universiteto miestelis, Šiaurės Niu-Jorkas

- Skamba puikiai, Marne, bet Karteris ir Misė neturėtų būti per daug apakinti savo vestuvių žavesio ir pamiršti svarbiausio - kad jie myli vienas kitą.

Risės žodžiai pamažu pasiekė Džinos Karington sąmonę - pro įkyrų terasą užliejusį hiacintų žiedų aromatą ir nebesuskaičiuojamo kiekio aukščiausios rūšies šampano taurių -sukeltą miglą - ir nė kiek nepagerino jos ir taip melancholiškos nuotaikos.

Prašau, gal jau galėtumėme pakeisti temą?

Jos skruostai ėmė kaisti iš pykčio, prasiveržusio pro aitrų praradimo jausmą, kankinantį ją jau daug dienų. Nuo tada, kai ji padarė didžiausią savo gyvenimo klaidą. O gyvenime, kuriame ji pridarė daugybę klaidų, tai buvo gana įspūdingas pasiekimas.

- Tai ne problema. Jie jau daugelį metų vie-

nas kitam atsidavę. Kai Karteris pasipiršo, mes su Mise nemiegojome visą naktį, plepėdamos džiūgavome, kad tapsime sesėmis visam gyvenimui, – Marnė nusijuokė iš savo pastebėjimo, o plonas ir skambus jos juokas išsklaidė rūką Džinos galvoje.

Keista, pagalvojus, kad jai kažkada patikdavo Marnės juokas. Pirmą kartą atvykusi į Hilbruką Marnė buvo labai susirūpinusi, rimta ir kukli. Praėjo nemažai laiko, kol merginos suprato, kad jos nepriekaištingos pietietiškos manieros tebuvo siaubingos baimės maskuotė. Laikui bėgant Džinai ėmė patikti jos melodingas juokas, nes jis simbolizavo Marnės išsivadavimą nuo žmonių, kuriuos ji pati apibūdino kaip *šeima, kurios neaplanė feminizmas*.

Bet dabar Džinai jis nebepatiko.

– Kokia bus Misės suknelė? – paklausė Risė vis dar pataikaudama Marnei.

– Tiesiog nuostabi, – suburkavo ši savo ryškiu pietietišku akcentu. – Dramblio kaulo spalvos šilko. Ji bus tradicinė nuotaka, – Marnė šypsodamasi atsisuko į Džiną. – Žinau, kad kai kurie tam nepitaria, bet man atrodo be galo romantiška, kad jie su Karteriu nusprendė išsaugoti skaistybę iki vestuvių.

Kaipgi kitaip...

Džinos skrandis padarė salto ir ji taukštelėjo šampano taurę ant terasos stalo.

- Ar kas nors galėtų atnešti dar vieną butelį? Nemanau, kad galėsiu toliau klausytis šios nuostabios meilės istorijos be alkoholio.

Kesė pašoko nuo turėklo, ant kurio sėdėjo.

- Dabar mano eilė, - pasakė ji su australietišku akcentu. - Aš atnešiu, - ji meiliai pažiūrėjo į Džiną ir tai privertė ją pasijusti dar labiau apgailėtina.

Kesė žinojo, kas įvyko prieš savaitę, kai Marnės vyresnysis brolis Karteris Praisas atvažiavo jos aplankyti. Ir kaip įprasta jai - sureagavo į tai labai pragmatiškai.

- Nesuprantu, kodėl turėtum jaustis kalta - juk tai jis susižadėjęs.

Bet kai Kesė išskubėjo į virtuvę, akivaizdžiai norėdama pabėgti nuo įtampos, kuri augo visą vakarą ir tik Marnė atrodė to nepastebinti, Džina suprato, kad jų draugė mokslukė pasijuto nejaukiai. Ir nors ji Džinos neteisė, pastaroji žinojo, kad reikėjo labai pasistengti, jog priverstum Kesę jaustis nejaukiai. Nes paprastai, jei tik pokalbis nebūdavo apie gama spindulių lūžius, kosminę radiaciją arba kokį nors kitą

ezoterinės astronomijos principą, Kesė neda-lyvaudavo diskusijose ir atsiribodavo nuo jų.

Džina atsisuko ir pamatė ją stebinčią Marnę, lengvai paraudę skruostai išdavė jos sutrikimą. Turbūt spėliojo, kodėl Džina taip bjauriai reaguoja į amžiaus vestuves. Marnės brolio vestuvės su geriausia jos drauge buvo pagrindinė pokalbių tema ištisus mėnesius ir Džinai patiko ją švelniai erzinti.

Tačiau taip buvo iki praėjusio šeštadienio, kai Džina sutiko šventuoju laikomą Karterį ir pamėgino įtraukti jį į nuodėmingų geidulių liūną. Tada ji visiškai netikėtai atrado, kad Marnės vyresnysis brolis nebuvo jau toks valdingas ir smerkiantis savimyla iš pietų, kokiu apsimetė, bet mielas, jautrus jaunuolis, taip pat nerandantis savo vietos pasaulyje kaip ir ji.

Viskas buvo suplanuota kaip išdaiga Karteriui, bet galiausiai nukentėjusiaja tapo Džina. Iš kur ji galėjo žinoti, kad *šventasis* Karteris bus pirmas vyras, jai parodęs, kad seksas skirtas ne vien fiziniam pasitenkinimui? Kad kartais būna įtraukti ir jausmai? Iš kur galėjo žinoti, kad kitą dieną, jam pažiūrėjus į ją su pasibjaurėjimu dėl to, ką padarė, jis taps pirmuoju vyru, privertusiu ją susigėsti dėl to, kad pasiekė, ko norėjo? Ir privertusiu pripažinti, kad pa-

sitikėjimas, garbė ir pareiga nėra vien beprasmiškie žodžiai.

Tai buvo žiaurios pamokos, kurias ji išmoko Karteriui išvažiuavus. Staiga Marnės veidas paraudo ir ji sumurmėjo:

- Džina, na, prisipažink, juk net tau tai atrodo romantiška - kad Karteris ir Misė bus vienas kitam pirmi?

Bet po dviejų šampano taurių Džina tegalėjo galvoti apie tai, kad jos mėnesinės keturiomis dienomis vėluoja.

- Tai ne romantiška, Marne, tai beprotiška. Ką tavo geriausia draugė darytų, jei atsigulusi su Karteriu į lovą jų vestuvių naktį suprastų, kad jis visiškai nevykėlis?

- Pritariu, kad geras seksas labai svarbus geriems santykiams, jeigu jie ilgalaikiai, - Risė nuraudo ir gurkštelėjo šampano, o akis nušvietė tas paslaptingas ir susijaudinęs žvilgsnis, kurį ji spinduliavo visą vakarą.

Marnė švelniai nusijuokė, bet jos šviesūs skruostai pavirto rožiniais.

- Tu per daug galvoji apie seksą. O mes su Mise galvojame, kad tai nėra svarbiausias dalykas.

- Ir ką gi jūs, skaistuosės, apie tai nutuokia-

te? Turint omenyje, kad niekada to nebandėte, – Džina jautė, kad įtampa kyla, panikos ir pykčio banga mėgino nuplauti žeminantį atstūmimo ir nepilnavertiškumo jausmą.

– Nebūtina pasimylėti su žmogumi, kad suprastum, jog ji myli, – pasakė Marnė ir prikan-do apatinę lūpą. – Misė per daug nesirūpina dėl to, kaip Karteris... – Ji užsikirto, nesiryžda-ma kalbėti apie savo broį ir seksą tame pa-čiame sakinyje, bet skruostai ir taip tapo ryš-čiai raudoni. – ...atliks savo vedybinę pareigą. Jie kalbėjo apie tai.

Vedybinę pareigą!

Džinos susierzinimas vis augo. Iš kelių neilgų pokalbių su Karteriu ir daugybės dalykų, kurių jis nepasakė, Džina sužinojo, kad geriausia Marnės draugė Misė Veinrait buvo perdėm drovi, per daug savimi patenkinta davatka, kuri mieliau užsisiūtų savo lytines lūpas, negu leistų Karteriui net užsiminti apie seksą, jau nekalbant apie prisilietimą.

Tas vyras buvo tiesiogine prasme išalkęs bet kokio fizinio kontakto su savo sužadėtine – jis taip beviltiškai troško būti liečiamas, kad Dži-na vos nepravirko, jam itin jautriai sureagavus į paprastą bučinį ir padėkojus jai ta lėta pietie-tiška tartimi, kai ji atitraukė jo kelnių užtrauk-

tuką ir apglėbė stangrią erekciją. Tada ji nesuprato, kad Karteris buvo nekaltas, bet kai viskam pasibaigus jie gulėjo apsvaigę ir įkaitę, jis tyliai susigėdusiu balsu prisipažino, jai suspaudė širdį.

Buvo skaudu net pagalvoti, kad toks gyvybingas, patrauklus ir seksualiai smalsus vyras atsižadėjo elementariausių žmogiškų ryšių, nes moteris, turėjusi būti jo sielos draugė, to iš jo pareikalavo... Kokia moteris galėjo taip nieko nesuvokti apie vyrą, už kurio ruošėsi ištekėti? Kokia bejausmė, smerkianti ir frigidiška ji turėjo būti, kad to reikalautų?

Šiurkštus juokas, išsiveržęs iš Džinos burnos, buvo nenatūralus, bet jis labai tiko tam, kuo ji dabar tapo: piktajai sekso karalienei, atsiųstai išskirti laimingos poros ir tada vėl pradingti tamsiame apgailestavimų ir kaltinimų miške.

- Iš tiesų tavo draugė Misė net nekalbėjo su Karteriu apie vedybinę pareigą, bet pasakyk jai, kad gali nesirūpinti, - dviejų šimtų dolerių vertės šampanas burbuliavo jos pilve. - Nes pasirodo, kad jos jaunikis turi natūralų gebėjimą suteikti moteriai orgazmą. Jis ne tik galingas kaip eržilas, bet ir neįtikėtinai vikrus, lankstus ir atkakliai siekiantis tikslo - pati jį išmėginau.

- Ką? - trūkčiojanti Marnės išgąščio šūktelėjimą palydėjo priblokštos Risės juoko protruškis.

- Džina, liaukis ją erzinus. Jau nebejuokinga.

- Jei tai pokštas, tai labai nevykęs, - pasakė Marnė tarsi maža mergaitė, patyrusi pykčio priepuolį - tokia tyra ir naivi, kokia Džina niekada nebuvo. - Misė būtų sužlugdyta, jei Karteris sulaužytų priesaiką, - pabaigė Marnė ir Džina galėjo prisiekti, kad girdėjo sakinio pabaigą aidint galvoje: *Ypač su tokia kekše, kaip tu.*

Staiga Džina pasijuto skausmingai blaivi - alkoholio svaigulys išsisklaidė palikęs tik nusivylimą ir keršto jausmą. Karteris paliko ją ir atsidavė *nekaltosios karalienės* malonei, bet ji nesiruošė saugoti jo paslapties. Nes nesigėdijo to, ką padarė. Ji nesigėdijo malonumo, kurį patyrė ir nesiruošė gailėtis dėl ryšio, kuris tarp jų užsimezgė. Jis buvo tikras ir gilus, net jei jam buvo lemta trukti tik vieną naktį.

- Nesinervink, Marne, - Risė patapšnojo jai per nugarą, nubudus motiniškam instinktui. - Tai tik Džinos britiškas humoras, - Risė pažiūrėjo į Džiną tramdančiu žvilgsniu, kuriame buvo justis tiek smerkimo, tiek sutrikimo pėdsakų. - Liaukis būti tokia ciniška, Džina, ir pasakyk

jai tiesą. Nesuprantu, kas šį vakar į tave įlindo.

Džina girdėjo susierzinimą Risės balse ir tiksliai žinojo, kas apsėdo jos draugę – Parko Alėjos princesę, nes tai buvo parašyta jai ant kaktos nuo tada, kai grįžo iš Niujorko į jų atsisveikinimo vakarėlį. Risė pametė galvą dėl to jūrų pėstininko, kurį sutiko kažkokioje užkandinėje. Ji pastebėjo, kaip Risė glosto karinį pakabuką po marškinėliais, kai galvojo, kad niekas jos nemato. Ir anksčiau šį vakarą ji pareiškė, kad Meisonas yra tas vienintelis. Tarsi cituotų vieną iš muilo operų, kurias dažnai versdavo žiūrėti ir drauges per jų kino vakarus.

Kartėlis ir dar kažkas nemalonaus – tikriausiai pavydas – užgniaužė Džinai gerklę ir sukėlė norą įskaudinti ir Risę. Beviltišką romantikę, kuri iš tikrųjų tikėjo meile iš pirmo žvilgsnio.

Ačiū Dievui, ji pati niekada nebuvo tokia kvaila, kad patikėtų šia nesąmoninga idėja. Ir kad pasiduotų Marnės nuostatoms dėl *tinkamo būdo užmegzti santykius su įsipareigojimais*.

– Tiesą sakant, Rise, vienintelis į mane įlindęs daiktas buvo Karterio Praisio eržilo dydžio...

– Liaukis, daugiau nieko nesakyk! – sušuko Marnė užsikimšdama ausis kaip vaikas, nenor

rintis išgirsti tiesos. – Tai netiesa. Negali būti, – bet Džina matė, kad tiesa įsmigo į Marnės širdį kaip strėlė, kai iš jos akių pasipylė ašaros. – Tu meluoji. Karteris taip nepasielgtų. Jis principingas. Ir myli Misę.

– Gal jis ir myli Misę, bet mylėjosi su manimi.
– Džina, tu to nepadarei, – sušnibždėjo Risė ir apkabino Marnę, jos sutrikusią išraišką pakeitė liūdesys ir susirūpinimas. – Kaip tu galėjai taip pasielgti? Juk žinojai, kad jis susižadėjęs.

Nes aš kalbėjau, o jis manęs klausėsi. O kai jis kalbėjo, aš klausiausi. Ir mes bučiavomės, lietėme vienas kitą, laikėmės už rankų ir tai kažką reiškė. Nes jis buvo sumanus, linksmas, švelnus ir kai žiūrėjo į mane, jaučiausi seksuali ir ypatinga, o ne seksuali ir lėkšta.

Bet ji nepasakė nė vieno iš šių dalykų, nes jie nebuvo tikri. Tai buvo tik iliuzija, sukurta tvankios vasaros nakties ir svaiginančių feromonų, kurie jiems abiem apsuko galvas, bet ryte visa tai išsisklaidė. Todėl ji pasakė tai, kas nuo pat pradžių buvo akivaizdu – kol jos neužvaldė jausmai, kuriems, kaip dabar suprato, ji jokių būdu neturėjo pasiduoti.

– Pasielgiau taip, nes jis beprotiškai seksualus ir maldavo manęs tai padaryti. O ką tu

manei?

Risė nusikeikė. O Marnė pašoko ant kojų, jos veidą perkreipė pyktis ir pasibjaurėjimas.

- Bet jis juk susižadėjęs ir ruošiasi tuoktis! Ar visiškai neturi savigarbos? Kaip galėjai būti tokia... kekšė?

Džina susilaikė nekrūptelėjusi. Ją taip vadino ir anksčiau. Tiesą sakant, jos tikrasis tėvas ją vadindavo daug baisesniais žodžiais. Bet pirmą kartą gyvenime tai pasakė žmogus, kuris jai buvo brangus.

- Ji ne kekšė, - pareiškė Kesė, įėjusi į terasą su putojančiu atidarytu šampano buteliu. - Juk tai ne ji ruošiasi tuoktis. O jis. Kaltinti Džiną dėl jo neištikimybės - tai tik dar vienas dvigubų standartų pavyzdys...

- Tu žinotai? - įsiterpė Marnė prieš Kesei įsijaučiant į feminizmo temą.

- Taip, ji pasakė man kitą rytą.

- Kodėl nepasakei man?! - sušuko Marnė, jos emocijų protrūkis buvo aštrus kontrastas Kesės ramiam nemirksinčiam žvilgsniui.

- O kodėl turėčiau? Tai Karterio ir Džinos reikalas....